

Carl Michael Bellman

 &
nbsp; s *hogy mely dolgok estek*

и то, что вспомнил о том, как он сидел на скамейке в парке и слушал музыку, и как ему казалось, что он слышит голоса из прошлого, из будущего, из других измерений времени.

Csálé a kalapja, a zubbonya rőt,
 Kocka előtte, e játszma be módos!
 Forgatta a dámababát az előbb,
 Ó, ki Sophinkat igencsak imádja,
 Gyakta is úgy tizenötöszer a kópé,
 Lent, a hajókajüt öblibe zárva,-
 Szűzanya bár a hajónév.

 Prószt! a bort a kupámba szinültig,
 Fredman papa önti a porhamuba.
 Lányok, az a kapitány, ki a kriglit
 Markolja, a dús Alicante fia:
 Hogyha az int s kikötőbe hivat,
 Verve az ablakotok, kajütében
 Rátok a csipke, kalapra szalag
 Vár kiterítve a széken.

 Nézz oda! csapkod a szélben az árboc
 Csúcsán a szalag, s a habokra lifeg
 Vérvörösen dagadozva a zászló;

Zátony, cölöpök sora, sajkasereg.

Egy hegedűs - fura láarma!

Jó koma! Húzd meg a butykosod, ám itt

S a kriglibe fullad a f l meg a szem.

één meg aszittem: ez ám csak a jó,
Snapszot ilyet nem is ittam e lében,
Ámde miféle nyakalnivaló,
Tudja a jó fene, én nem.

Ni a kövér kapitány, e pojáca,
Hogy kelleti-rázza magát a balog;
Rajta harisnya rikít, csibesárba,
Rézcsatja cipőjin a holdba ragyog.

Sophia, prószit! ez ám csudaszép:

Lóg a hajad, füleden van a pártád,
Rongy a kötény - a hajó csupa lék.
Hol leled a kapitányát?

Ó, egek! Ott jön a bősz kapitány! Jaj!
Botját emeli, hegye égre mered,
Lendül a szék - Sophi, üldöz a baj!
Ajjaj! jajajaj! a gerinc bereped.
Jó kapitány! - No, God dam you, te eb!
Jaj, soha többet a szép Sophi nem kell,

Andante

Lány - ka - se - reg, pro - szit! á - rad a fény ott; Csil - lag szin - e - züst - je a

f p

f

f

f

Sár - ga kö - döt vet a táj - ra a vén hold:

(Carl Michael Bellman *Fredman episztolái és dalai* című kötetéből.)